

Idees

Ara fa tres anys

Andreu Mas-Colell

El 19 de febrer del 2003, el Parlament de Catalunya va aprovar, amb els vots de CiU i ERC, l'abstenció del PSC i el vot en contra del PP, la llei d'universitats de Catalunya (LUC). La LUC va impulsar un camí nou per a les universitats catalanes, sobretot en el terreny de la política de professorat on va obrir amb força el model de contractació laboral indefinida, un model que ens convé i que, amb el temps, farà el seu efecte, sobretot si les universitats tenen la voluntat que el faci. Per això el Govern del PP va presentar recursos d'inconstitucionalitat que continua tramitant el Tribunal Constitucional (no han estat retirats).

El Govern de l'estat pretén modificar a curt termini la llei orgànica d'universitats (LOU), la base sobre la qual es va construir la LUC. La LOU és una cotilla, sens dubte, però amb uns

quants forats que la LUC va saber aprofitar molt bé. Tant de bo el procés de reforma de la LOU servís per a ampliar els forats. O, encara millor, tant de bo es fes una nova llei que no fos una cotilla, que trenqués amb la inèrcia burocràtica i corporativa i que significués una autèntica sotragada desvetlladora per a la universitat espanyola, inclosa la catalana. Malauradament l'estorranys que circula no va per aquí. Una de les seves obsessions —possiblement la principal— és... tancar els forats per on va passar la LUC! Respon a una

obsessió malaltissa pel control des del centre i hi bateja l'esperit funcional, corporatiu, burocràtic i centralitzador. Respon a l'interès de construir un espai espanyol ben lligat i uniforme abans d'inserir-nos a l'espai europeu d'educació superior.

No solament no es retiren els recursos d'inconstitucionalitat sinó que, amb les modificacions proposades, es fa més fàcil la decisió adversa. N'hi ha molts, d'exemples de retrocés. Desapareix la capacitat del Parlament de Catalunya de regular els consells socials, l'intervencionisme en matèria de titulacions augmenta, els informes econòmics de les comunitats autònomes previs a la implantació de titulacions desapareixen (a favor d'un enfortit Consell de Coordinació Università-

ria), la categoria de professorat contractat indefinit es desdobra (desapareix de la llei; les comunitats autònomes poden establir-la, però no podran ser equiparables als funcionaris etc.), el terme "catedràtic", propi de la tradició universitària, queda reservat a funcionaris, etc., etc.

La qüestió més curiosa de tot això és que sembla que pretén comptar amb els vots dels grups parlamentaris catalans per a aquesta operació limitadora de l'autoregulació universitària catalana i, això també cal dir-ho, un bon pas endavant pel que fa als interessos universitaris espanyols.

Aquesta proposta no té remei. Diguem-ho com més aviat millor i no entrem en el joc de la negociació i les esmenes. Que comptin amb nosaltres quan realment vulguin millorar la universitat espanyola. Serem els primers a la línia. Però que

comptin amb nosaltres per operacions corporatives i burocràtiques dirigides, en part, a controlar-nos i, en part, a propiciar un altre procés atípic i massiu de contractacions i promocions. Això darrer crec que és l'altra motivació d'aquest projecte. Processos d'aquest estil han tingut lloc amb cada una de les organitzacions d'universitats, es repetiran aquesta vegada (ja es troba preparat a les addicionals i transitòries) i tornarà a passar el 2010, si com propugna la CRUE (l'associació de rectors) en aquesta data, culminat el procés de Bolonya, s'ha de tornar a fer una llei. Siguem seriosos: si el 2010 ens hi hem tornat a posar, el que toca ara, a més de retirar els recursos d'inconstitucionalitat contra la LUC, és un decret per polir les quatre disfuncions que hi pugui haver, i res més.